

Maandag 12 februari 1917.

Het dooit na vreeselijke koude, na drie weken liggende sneeuw en vorst. Brandstof ontbreekt overal. Nochtans rijden hier dagelijks vele wagens kolen voorbij — niet in zakken — en zoo hoog mogelijk geladen. Het is voor de Duitschers in 't Feestpaleis en de kazernen. De stadsscholen zijn gesloten tot op onbepaalden tijd. De leerboeken zijn mede naar de respectieve huizen genomen. Het gerucht loopt, dat de lokalen zullen benuttigd worden voor soldatenlogementen in overgroot getal, dat — door overdrijving gewis — op hondduizenden wordt geschat.

Mannen — werklieden die — men zegt niet voor welke reden — zich in Holland willen vestigen voor een lang verblijf, Hollanders en vrouwen van in Holland geïnterneerden, die bij hun man willen gaan, met of zonder hun kinderen, krijgen ze oorlof daartoe. Ze zijn ten getalle van onge-

Heel kleine beeldekens in pennetrek:

Ik zit nog altijd ziek, weet enkel van het straatverkeer en menschenomgang wat ik door anderen hoor.

Een gepensioneerd heer vertelt mij het volgende: "Ik stond daar zoo even te wachten naar 't correspondentie rijtuig van den tram op het smal veiligheidsverhoog van de Koornmarkt. De wind floot vinnig door den diksten jas en de warmste sjerp; tien graad onder nul! In eens trekt een lekkere geur mijn aandacht. Ik keer mij om: hij kwam uit een platten blikken schotel, dien een zeer armoedig gekleede vrouw in de hand hield: pekelharingen — vier telde ik er — reuzen van haringen, zooals er kosteloos aan de behoeftigen in de amerikaanse voedingswinkels worden uitgedeeld.'

'Het water kwam mij in den mond van begeerlijkheid... alzoo een eetlust opwekkende geur, alzoo een prachtige aanblik voor fijnproevers: "Indien wij, burgers, dat eens voor geld konden krijgen," dacht ik, bijna een dergelijke kans aan de geholpenen misgunnend, wij zijn toch allen immers noodlijdenden thans. En terwijl ik daar naast de draagster wachtte op mijn tram, kwam een andere vrouw aan. Ze bleef staan.'

"Ha! Leenie," zei ze, "zij-de ook er om geweest?"

"Ja ik, mijn schaap, om die smeerige haringen," was het antwoord, "ze stinken 'lijk de pest, 'k en weet niet, hoe da ze dat aan ne christene mensch durven geven!"

"Percies 'lijk dat amerikaansch spek, 't is te slecht voor nen hond. Ik kreeg er een stuk van dezen noen in een huis, waar ik ga wasschen, ik en 't meissen, omdat de meesters het zelfde niet en kunnen eten, zeker... maar enfin... 't zal zondag beter zijn in de cinema, nie waar, mee een goeje praline in den mond..." glimlachte de klaagster.'

"En ik," zei de bezoeker, "die van middag niets anders had dan pannekoeken van water en meel zonder boter noch vet er bij," en droef-verontwaardigd, glimlachte ook hij.

Een tweede bezoeker, schatrijke dame, bewoonster van een ruim heerenhuis met koetspoort: een tuin met hoogopgeschoten bamboesriet, dat doet denken aan een exotisch boschelken, — en, zulks in 't midden van de stad — een groote hooge, domvormende veranda, groen van glimmende palmboomen langs de wanden, vol van sierplanten en — op dit tijdstip — vroeg ontloken primulas en crocussen!

De zeldzame keeren, dat ik er ga, treft het geheel mij als een paleis, wat ik niet nalaten kan haar uit te drukken.

En zij ook spreekt van het eten. — Wie spreekt er van iets anders nog dan van dat, van 't

duur leven en van den oorlog!

“Het amerikaansch spek is waarlijk goed,” zegt ze, “in dezen tijd van schaarsheid; het is een echte weldaad van 't Voedingscomiteit er ons te kunnen verschaffen.” En ik verhaal haar het zoo even vernomen gesprek der werkvrouwen aan den tramstilstand.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnoed* »)